



## Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo vijeće)

21. svibnja 2014.\*

„Žig Zajednice – Prijava figurativnog žiga zajednice NUEVA – Članak 60. Uredbe (EZ) br. 207/2009 – Nepoštovanje obveze plaćanja pristojbe za žalbu u roku – Dvosmislenost u jezičnoj verziji – Ujednačeno tumačenje – Slučaj ili viša sila – Opravdana pogreška – Obveza brige i dužne pažnje“

U predmetu T-61/13,

**Research and Production Company „Melt Water“ UAB**, sa sjedištem u Klaipėdi (Litva), koje zastupaju V. Viešūnaitė i J. Stucka, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

**Ureda za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (OHIM)**, koji zastupaju V. Melgar i J. Ivanauskas, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom tužbe protiv odluke četvrtog žalbenog vijeća OHIM-a od 3. prosinca 2012. (predmet R 1794/2012-4) koja se odnosi na prijavu za registraciju figurativnog žiga NUEVA kao žiga Zajednice,

OPĆI SUD (osmo vijeće),

u sastavu: M. Jaeger, predsjednik, D. Gratsias i M. Kancheva (izvjestiteljica), suci,

tajnik: J. Weychert, administratorica,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 6. veljače 2013.,

uzimajući u obzir odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 22. travnja 2013.,

nakon rasprave održane 9. siječnja 2014.,

donosi sljedeću

\* Jezik postupka: litavski

## Presudu

### Okolnosti spora

- 1 Tužitelj Research and Production Company „Melt Water“ UAB podnio je 19. siječnja 2012. prijavu za registraciju žiga Zajednice Uredu za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (OHIM), na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice (SL L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.).
- 2 Žig za koji je podnesen zahtjev za registraciju jest sljedeći figurativni znak:



- 3 Registracija je zatražena za proizvode iz razreda 32. Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen, a koji odgovaraju sljedećem opisu: „Mineralne i gazirane vode te ostala bezalkoholna pića; mineralne vode (za neljekovite potrebe); mineralne vode [pića], mineralna voda; mineralne i gazirane vode i druga bezalkoholna pića; flaširana voda, voda; izvorska voda; voda (za piće) (flaširana); voda za piće (flaširana); gazirane vode; mineralne vode [pića], tonične vode [pića koja su za neljekovite potrebe], soda vode, stolne vode; mineralne vode (koje su za neljekovite potrebe), negazirane vode; mineralne vode“.
- 4 Odlukom od 18. srpnja 2012. ispitivač je odbio zahtjev za registraciju za sve proizvode navedene u točki 3. ove presude, temeljem članka 7. stavka 1. točaka (b) i (c) kao i članka 7. stavka 2. Uredbe br. 207/2009, zato što se radilo o opisnom žigu bez razlikovnog karaktera.
- 5 U zadnjoj točki odluke o odbijanju registracije ispitivač je na litavskom jeziku naveo sljedeće:  
„Protiv ove odluke imate pravo podnijeti žalbu [na litavskom jeziku: ‚apeliacija‘] sukladno članku 59. Uredbe br. 207/2009. Sukladno članku 60. Uredbe br. 207/2009, žalba [na litavskom jeziku: ‚pranešimas apie apeliaciją‘] se podnosi OHIM-u u pisanom obliku u roku od dva mjeseca računajući od datuma obavijesti o odluci protiv koje se podnosi žalba, dok se pisano obrazloženje žalbe [na litavskom jeziku: ‚rašytinis prašymas‘] u kojem se izlažu žalbeni razlozi podnosi u roku od četiri mjeseca računajući od tog istog datuma. Obrazloženje [na litavskom jeziku: ‚prašymas‘] se smatra podnesenim tek nakon uplate pristojbe za žalbu u iznosu od 800 eura.“
- 6 Dana 28. srpnja 2012. tužitelj je zaprimio obavijest o ispitivačevoj odluci.
- 7 Dana 25. rujna 2012. tužitelj je protiv ispitivačeve odluke podnio žalbu, temeljem članka 58. do 64. Uredbe br. 207/2009.

- 8 Dana 4. listopada 2012. OHIM je telefonskim putem kontaktirao tužitelja navodeći kako pristojba za žalbu nije plaćena. Istoga dana tužitelj je dopisom, odgovarajući na taj navod, obrazložio OHIM-u kako iz ispitivačeve odluke i članka 60. Uredbe br. 207/2009 proizlazi da se navedena pristojba može platiti do dana podnošenja obrazloženja žalbe odnosno u roku od četiri mjeseca računajući od obavijesti o odluci.
- 9 Dana 5. listopada 2012. OHIM je tužitelju uputio dopis kojim ga je obavijestio da pristojba za žalbu nije plaćena u propisanom roku, koji je, prema OHIM-u, istekao 28. rujna 2012. Nakon što je pozvan da dostavi svoje očitovanje, tužitelj je ostao pri svojem dopisu od 4. listopada 2012.
- 10 Dana 9. listopada 2012. tužitelj je podnio pisano obrazloženje razloga svoje žalbe. Dana 10. listopada 2012. OHIM je zaprimio uplatu pristojbe za žalbu koju je tužitelj izvršio dan ranije.
- 11 Odlukom od 3. prosinca 2012. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) četvrto žalbeno vijeće OHIM-a zaključilo je da tužiteljeva žalba nije podnesena. Ono je najprije procijenilo da je izričaj članka 60. Uredbe br. 207/2009 u ispitivačevoj odluci ispravno naveden. Ono je, nadalje, istaknulo da se rečenica „žalba se smatra podnesenom tek nakon plaćanja pristojbe za žalbu“ u smislu toga članka može povezati samo s prethodnom rečenicom koja se odnosi na podnošenje žalbe i kojom se predviđa rok od dva mjeseca, a ne s idućom rečenicom koja se odnosi na podnošenje obrazloženja i kojom se predviđa rok od četiri mjeseca. Ono je također istaknulo da pravilo 49. stavak 3. Uredbe Komisije (EZ) br. 2868/95 od 13. prosinca 1995. o provedbi Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 o žigu zajednice (SL L 303, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 84.) navodi da, ako je pristojba za žalbu uplaćena nakon isteka roka za podnošenje žalbe predviđenog člankom 60. Uredbe br. 207/2009, žalba se smatra nepodnesenom, a novac od pristojbe vraća se podnositelju žalbe. Dakle, u ovom slučaju ono je zaključilo da je tužitelj platio pristojbu za žalbu 10. listopada 2012., nakon isteka roka od dva mjeseca propisanog za podnošenje žalbe i plaćanje pristojbe, a koji je istekao 28. rujna 2012. Stoga je ono, u biti, primjenom članka 60. Uredbe br. 207/2009 zaključilo da žalba nije ni podnesena te je naložilo povrat iznosa navedene pristojbe temeljem pravila 49. stavka 3. Uredbe br. 2868/95.

### **Zahtjevi stranaka**

- 12 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi pobijanu odluku;
  - tužiteljevu žalbu pred žalbenim vijećem smatra podnesenom;
  - naloži OHIM-u snošenje troškova.
- 13 OHIM od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu;
  - naloži tužitelju snošenje troškova.

## Pravo

### *Dopuštenost drugog dijela tužiteljevog tužbenog zahtjeva*

- 14 Drugim dijelom svojega tužbenog zahtjeva tužitelj zahtijeva da se njegova žalba pred žalbenim vijećem smatra osnovanom i shodno tome da Opći sud naloži žalbenom vijeću da proglasi njegovu žalbu podnesenom.
- 15 U tom pogledu dostatno je podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, u okviru tužbe podnesene Sudu Europske unije protiv odluke žalbenog vijeća OHIM-a, OHIM mora, sukladno članku 65. stavku 6. Uredbe br. 207/2009, poduzeti mjere kako bi postupio u skladu s odlukom Suda Unije. Stoga nije na Općem sudu da izdaje naloge OHIM-u, već je na OHIM-u da izvuče zaključke iz izreke i obrazloženja presuda Suda Unije (vidjeti presudu Općeg suda od 11. srpnja 2007., *El Corte Inglés/OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños)*, T-443/05, Zb., str. II-2579., t. 20. i navedenu sudsku praksu).
- 16 Dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj zahtijeva od Općeg suda da naloži OHIM-u da proglasi žalbu podnesenom stoga nije dopušten.

### *Meritum*

- 17 U prilog tužbi tužitelj navodi samo jedan tužbeni razlog kojim ističe povredu članka 60. Uredbe br. 207/2009. Tužitelj u biti smatra da je njegova žalba pred žalbenim vijećem bila podnesena, zato što je pristojba plaćena u roku koji je propisan u litavskoj verziji toga članka, koja je vjerodostojna. Tužitelj ističe da izričaj toga članka u litavskoj verziji jasno i nedvosmisleno ističe da je plaćanje pristojbe za žalbu povezano s podnošenjem obrazloženja u kojem se izlažu žalbeni razlozi te u tu svrhu propisuje rok od četiri mjeseca, a ne dva mjeseca, kao za podnošenje žalbe.
- 18 OHIM osporava tužiteljeve argumente.
- 19 Članak 60. Uredbe br. 207/2009, naslovljen „Rok za žalbu i oblik žalbe“, navodi kako slijedi:
- „Žalba [obavijest] [protiv odluka OHIM-a navedenih u članku 58. iste uredbe, osobito onih ispitivača; na litavskom jeziku ‚pranešimas apie apeliaciją‘] podnosi se [OHIM-u] u pisanom obliku u roku od dva mjeseca od dana obavijesti o odluci protiv koje se podnosi žalba. Žalba [obavijest] [na litavskom jeziku: ‚prašymas‘] se smatra podnesenom tek kad je uplaćena pristojba za žalbu. Obrazloženje žalbe [na litavskom jeziku: ‚rašytinis prašymas‘] u kojem se iznose žalbeni razlozi podnosi se u pisanom obliku u roku od četiri mjeseca računajući od dana obavijesti o odluci.“
- 20 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, nadahnutoj člankom 314. UEZ-a i člankom 55. UEU-a, sve jezične verzije neke odredbe prava Unije jednako su vjerodostojne i treba im biti priznata jednaka važnost, koja se ne bi trebala razlikovati s obzirom na značaj stanovništva koje se koristi odnosnim jezikom (vidjeti, u tom smislu, presude Suda od 2. travnja 1998., *EMU Tabac i dr.*, C-296/95, Zb., str. I-1605., t. 36.; od 20. studenoga 2003., *Kyocera*, C-152/01, Zb., str. I-13821., t. 32. i Općeg suda od 20. rujna 2012., *Mađarska/Komisija*, T-407/10, t. 39.).
- 21 U ovom slučaju neosporno je da je litavska verzija članka 60. Uredbe br. 207/2009 vjerodostojna, jednako kao i ostale verzije te odredbe na ostalim službenim jezicima Unije.

- 22 Što se tiče izričaja litavske verzije članka 60. Uredbe br. 207/2009, treba istaknuti izraz „pranešimas“ u prvoj rečenici, koji doslovno znači „izjava“, a koji označava akt žalbe koji se podnosi OHIM-u, i pojam „prašymas“ u trećoj rečenici, koji doslovno znači „zahtjev“, a koji označava obrazloženje kojim se izlažu razlozi žalbe. Druga rečenica navedenog izričaja također upućuje na to da se obrazloženje (prašymas) ne smatra podnesenim dok pristojba za žalbu nije plaćena.
- 23 Treba primijetiti da se pojam „prašymas“ u drugoj rečenici članka 60. Uredbe br. 207/2009 doima dvosmislenim. S jedne strane, kako navodi tužitelj, čini se da ne upućuje na pojam koji se u prvoj rečenici različito upotrebljava za označavanje akta žalbe koji se podnosi OHIM-u, nego na identičan pojam koji se u trećoj rečenici koristi za označavanje obrazloženja kojim se izlažu razlozi žalbe, sugerirajući time da je rok propisan za plaćanje pristojbe za žalbu, kao i za podnošenje obrazloženja, četiri mjeseca. S druge strane, kao što to tvrdi OHIM, položaj tog pojma unutar druge rečenice upućuje na to da je povezan s prethodnom rečenicom, koja se odnosi na akt žalbe koji se podnosi OHIM-u u roku od dva mjeseca, a ne sa sljedećom rečenicom, koja se odnosi na obrazloženje kojim se izlažu razlozi žalbe.
- 24 Slijedi da, suprotno tvrdnjama o jasnoći koje su stranke jedna drugoj protivno navele u svojim pismenima, litavska verzija članka 60. Uredbe br. 207/2009 nije lišena dvosmislenosti i stvara dvojbe što se tiče tumačenja i primjene.
- 25 Stoga treba ustanoviti točno i ujednačeno tumačenje članka 60. Uredbe br. 207/2009 i ispitati koje su u ovom slučaju pravne posljedice OHIM-ove primjene navedenog članka.
- 26 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, formulacija koja se koristi u jednoj od jezičnih verzija neke odredbe prava Unije ne može biti jedina osnova za tumačenje te odredbe niti joj se u tom pogledu daje prednost u odnosu na druge jezične verzije. Takav pristup zapravo ne bi bio u skladu sa zahtjevom ujednačenosti primjene prava Unije (presude Suda od 12. studenoga 1998., *Institute of the Motor Industry, C-149/97, Zb., str. I-7053., t. 16.*; od 3. travnja 2008., *Endendijk, C-187/07, Zb., str. I-2115., t. 23.* i od 9. listopada 2008., *Sabatauskas i dr., C-239/07, Zb., str. I-7523., t. 38.*).
- 27 S jedne strane, potreba za ujednačenim tumačenjem prava Unije isključuje mogućnost da se određeni tekst razmatra odvojeno, već zahtijeva da se, u slučaju dvojbe, tumači i primjenjuje imajući u vidu verzije na ostalim službenim jezicima (presuda Suda od 12. srpnja 1979., *Koschniske, 9/79, Zb., str. 2717., t. 6.*; također vidjeti presude Suda od 17. listopada 1996., *Lubella, C-64/95, Zb., str. I-5105., t. 17.* i navedenu sudsku praksu te Općeg suda od 15. rujna 2011., *Prinz Sobieski zu Schwarzenberg/OHIM – British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg), T-271/09, neobjavljenu u Zb., t. 38.* i navedenu sudsku praksu).
- 28 S druge strane, potreba za ujednačenim tumačenjem prava Unije zahtijeva, u slučaju razmimoilaženja između različitih jezičnih verzija neke odredbe, da se ista tumači s obzirom na opću strukturu i krajnji cilj propisa čiji je sastavni dio (vidjeti, u tom smislu, presude Suda od 27. listopada 1977., *Bouchereau, 30/77, Zb., str. 1999., t. 14.*; *Kyocera, t. 20. supra, t. 33.* i od 22. ožujka 2012., *Génesis, C-190/10, t. 42.* i navedenu sudsku praksu).
- 29 Što se pak, s jedne strane, tiče verzija članka 60. Uredbe br. 207/2009 na drugim službenim jezicima Zajednice, osobito na pet radnih jezika OHIM-a, treba istaknuti da u francuskoj, engleskoj, njemačkoj, talijanskoj i španjolskoj verziji pojmovi „recours“, „notice“, „Beschwerde“, „ricorso“ i „recurso“, korišteni u drugoj rečenici navedenog članka, jasno upućuju na istovjetan pojam koji se koristi u prvoj rečenici za određivanje akta žalbe koji se podnosi OHIM-u u roku od dva mjeseca računajući od obavijesti o odluci koja se žalbom pobija, a ne na drukčiji pojam koji se koristi u trećoj rečenici za određivanje obrazloženja u kojem se u roku od četiri mjeseca izlažu razlozi za žalbu.

- 30 S druge strane, kada se radi o općoj strukturi i cilju druge rečenice članka 60. Uredbe br. 207/2009, treba smatrati da ona služi sprečavanju podnošenja potpuno formalnih žalbi koje ne bi pratilo obrazloženje u kojem se izlažu razlozi za žalbu kao i da se obeshrabre podnositelji izmišljenih žalbi.
- 31 Posljedično, članak 60. Uredbe br. 207/2009 treba ujednačeno tumačiti na način da je plaćanje pristojbe za žalbu uvjet kako bi se žalba mogla smatrati podnesenom, tako da se plaćanje povezuje s podnošenjem žalbe i mora biti obavljeno, kao i u ovom slučaju, u roku od dva mjeseca računajući od datuma obavijesti o odluci koja se žalbom pobija. Rok od četiri mjeseca računajući od datuma obavijesti o odluci primjenjuje se jedino na podnošenje obrazloženja u kojem se izlažu razlozi za žalbu, a ne na plaćanje pristojbe za žalbu.
- 32 Osim toga treba istaknuti, kao što je to učinilo i žalbeno vijeće u točki 13. pobijane odluke, da je ujednačeno tumačenje potkrijepljeno pravilom 49. stavkom 3. Uredbe br. 2868/95. To pravilo, čiji je izričaj jasan i lišen dvosmislenosti kako na litavskom tako i na ostalim jezicima spomenutima u točki 29. ove presude, navodi da, ako je pristojba za žalbu uplaćena nakon isteka roka za podnošenje žalbe predviđenog u članku 60. Uredbe br. 207/2009, žalba se smatra kao da nije podnesena, a novac od pristojbe vraća se podnositelju žalbe. Treba smatrati da izraz „rok za podnošenje žalbe“ ovdje upućuje na rok od dva mjeseca za podnošenje žalbe, a ne na rok od četiri mjeseca za podnošenje obrazloženja u kojem se izlažu razlozi za žalbu.
- 33 Što se tiče tužiteljevog navoda u njegovim pismenima prema kojem, kako bi se osigurala pravna sigurnost, članak 60. Uredbe br. 207/2009 treba tumačiti na način koji najviše odgovara njegovim interesima, odmah treba primijetiti da je tužitelj tijekom usmene rasprave precizirao da taj navod ne predstavlja samostalan prigovor koji bi se odnosio na povredu načela pravne sigurnosti, već je samo istaknut u prilog njegovom jedinom tužbenom razlogu koji se odnosi na povredu navedenog članka, što je zabilježeno u zapisniku s usmene rasprave.
- 34 Dakle, dovoljno je istaknuti da je samo načelo pravne sigurnosti, u kombinaciji s načelom jednakosti i zabrane diskriminacije, nalagalo žalbenom vijeću da članak 60. Uredbe br. 207/2009 tumači na ujednačen način, u skladu s tumačenjem spomenutim u točki 31. ove presude, i zabranjivalo mu je da od njega odstupa u tužiteljevu korist. Jedino je navedeno ujednačeno tumačenje, koje se temelji na verzijama toga članka na drugim službenim jezicima Unije kao i na općoj strukturi i cilju toga članka, u skladu s načelom pravne sigurnosti. Naime, poštovanje postupovnih rokova, osobito roka za žalbu, dio je javnog poretka i svako tumačenje drukčije od ujednačenog moglo bi ugroziti pravnu sigurnost (vidjeti, u tom smislu i radi analogije, presudu Općeg suda od 19. rujna 2012., Video Research USA/OHIM (VR), T-267/11, t. 35. i rješenje Općeg suda od 24. listopada 2013., Stromberg Menswear/OHIM – Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG), T-451/12, t. 38.).
- 35 Stoga je ispravno što je žalbeno vijeće u točki 12. pobijane odluke članak 60. Uredbe br. 207/2009 tumačilo kao zahtjev da se pristojba za žalbu, kako bi se ista mogla smatrati podnesenom, plati u roku od dva mjeseca, propisanom za podnošenje žalbe.
- 36 Što se tiče tužiteljevog navoda prema kojem je OHIM-ov ispitivač u svojoj odluci ponovno izričito naveo litavsku verziju članka 60. Uredbe br. 207/2009 a da nije pružio dodatno objašnjenje, treba odmah istaknuti da je u obavijesti o odluci o odbijanju registracije (vidjeti točku 5. ove presude) OHIM-ov ispitivač ponovno istaknuo dvosmislenost koja dovodi u pitanje navedeni članak što se tiče roka za plaćanje pristojbe za žalbu, kako je utvrđeno u ovoj presudi (vidjeti točke 22. do 24.) a da pritom nije usmjerio tužiteljevu pažnju na tu dvosmislenost niti na razmimoilaženje te verzije s ostalim vjerodostojnim jezičnim verzijama. Konačno, OHIM je tijekom usmene rasprave priznao postojanje te dvosmislenosti i toga razmimoilaženja, za koje je rekao da ih nije bio svjestan do ovoga predmeta, ali je istaknuo da potreba za ujednačenim tumačenjem te odredbe ni u kojem slučaju nije upitna.

- 37 Stoga je potrebno ispitati može li se u ovom slučaju tužitelj pozvati na to što je OHIM-ov ispitivač ponovno istaknuo dvosmislenost koja dovodi u pitanje zakonitost litavske verzije članka 60. Uredbe br. 207/2009 kako bi odstupio od ujednačenog tumačenja navedenog članka i opravdao neplaćanje pristojbe za žalbu u propisanom roku.
- 38 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, ne može se odstupiti od primjene propisa Unije koji se odnose na postupovne rokove osim u krajnje iznimnim slučajevima, s obzirom na to da stroga primjena tih pravila proizlazi iz zahtjeva pravne sigurnosti i nužnosti izbjegavanja bilo kakvih vrsta diskriminacije i bilo kakvih arbitrarnih postupanja prilikom sudovanja (presuda Suda od 26. studenoga 1985., Cockerill-Sambre/Komisija, 42/85, Zb., str. 3749., t. 10.). Neovisno o tome jesu li te okolnosti okvalificirane kao slučaj, viša sila ili čak kao opravdana pogreška, one u svakom slučaju sadrže subjektivan element koji uključuje obvezu stranke koja postupa u dobroj vjeri da dokaže brigu i dužnu pažnju koje se traže od uobičajeno obaviještenog gospodarstvenika kako bi pratio tijek postupka i poštovao propisane rokove (vidjeti, u tom smislu, presude Suda od 15. prosinca 1994., Bayer/Komisija, C-195/91 P, Zb., str. I-5619., t. 31. i 32.; od 22. rujna 2011., Bell & Ross/OHIM, C-426/10 P, Zb., str. I-8849., t. 47. i 48. i rješenje Općeg suda od 1. travnja 2011., Doherty/Komisija, T-468/10, Zb., str. II-1497., t. 18., 19., 27. i 28. i navedenu sudsku praksu).
- 39 Dakle, u ovom slučaju treba zaključiti da tužitelj nije dokazao brigu i dužnu pažnju koje se potrebne za praćenje i poštovanje roka propisanog za plaćanje pristojbe za žalbu.
- 40 Naime, prije svega treba smatrati da bi jedan uobičajeno oprezan i pažljiv podnositelj zahtjeva za žig Zajednice trebao usporediti članak 60. Uredbe br. 207/2009 i pravilo iz članka 49. stavka 3. Uredbe br. 2868/95 (vidjeti točku 32. ove presude) čiji je izričaj jasan i lišen dvosmislenosti kako na litavskom tako i na ostalim jezicima spomenutima u točki 29. ove presude te prema kojem podnošenje žalbe podliježe plaćanju pripadajuće pristojbe u roku propisanom za podnošenje same žalbe, neovisno o roku koji navedeni članak propisuje za naknadno podnošenje obrazloženja kojim se izlažu razlozi za žalbu. Uostalom, tužitelj je tijekom usmene rasprave potvrdio da je u trenutku podnošenja žalbe znao za navedeno pravilo.
- 41 Osim toga, normalno pažljiv i oprezan podnositelj zahtjeva za žig Zajednice koji je, kao i tužitelj, u svojem zahtjevu za žig Zajednice izabrao engleski kao drugi jezik trebao je barem provjeriti izričaj članka 60. Uredbe br. 207/2009 u engleskoj verziji, koja glasi: „[o]bavijest se smatra podnesenom tek kad je pristojba za žalbu uplaćena“ ([t]he notice shall be deemed to have been filed only when the fee for appeal has been paid). Navedeni izričaj na engleskom jeziku jasno povezuje plaćanje pristojbe za žalbu (fee for appeal) s podnošenjem žalbe (notice of appeal), za koje je propisan rok od dva mjeseca, a ne s podnošenjem obrazloženja u kojem se izlažu razlozi za žalbu (statement setting out the grounds of appeal), za koje je propisan rok od četiri mjeseca.
- 42 Iz tužiteljeva nedostatka brige i dužne pažnje proizlazi da se isti ne može odgovarajuće pozvati ni na slučaj ili višu silu ni na opravdanu pogrešku kako bi opravdao propust plaćanja pristojbe za žalbu u propisanom roku (vidjeti, radi analogije, rješenje Općeg suda od 15. travnja 2011., Longevity Health Products/OHIM – Biofarma (VITACHRON female), T-96/11, neobjavljeno u Zb., t. 19.). Uostalom, tužitelj se uopće nije izričito pozvao na slučajni ili opravdani karakter toga propusta.
- 43 Dodatno u svakom slučaju treba primijetiti da tužitelj, nakon što ga je OHIM obavijestio da u propisanom roku nije platio pristojbu za žalbu i o opasnosti da će se stoga njegova žalba proglašiti nepodnesenom, nije bio lišen prava na podnošenje pravnog sredstva pred samim OHIM-om. Naime, čak i pretpostavljajući da je tužitelj namjeravao istaknuti da unatoč dokazima o svojoj dužnoj pažnji u tim okolnostima nije bio u mogućnosti poštovati rok za plaćanje pristojbe na žalbu, imao je na raspolaganju postupak povrata u prijašnje stanje (*restitutio in integrum*) pred OHIM-om i to pravno sredstvo mogao je podnijeti na temelju članka 81. Uredbe br. 207/2009 (vidjeti, radi analogije, presudu Općeg suda od 11. svibnja 2011., Flaco-Geräte/OHIM – Delgado Sánchez (FLACO), T-74/10, neobjavljenu u Zb., t. 26.).

- 44 U tim okolnostima žalbenom vijeću ne može se predbaciti da je povrijedilo članak 60. Uredbe br. 207/2009 jer je, primjenjujući navedeni članak zajedno s pravilom 49. stavkom 3. Uredbe br. 2868/95, utvrdilo da je tužitelj pristojbu za žalbu platio nakon isteka roka od dva mjeseca koji je propisan za plaćanje te pristojbe i jer je zaključilo da tužiteljevu žalbu treba smatrati nepodnesenom zbog nepoštovanja roka te se novac od pristojbe za žalbu treba vratiti tužitelju.
- 45 Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, jedini tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan i, prema tome, u cijelosti odbiti tužbu.

### **Troškovi**

- 46 U skladu s člankom 87. stavkom 2. Poslovnika Općeg suda, svakoj stranci koja ne uspije u postupku nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev. Međutim, članak 87. stavak 3. prvi podstavak istog propisa predviđa da Opći sud može zbog izvanrednih okolnosti podijeliti troškove.
- 47 U ovom slučaju potrebno je uravnotežiti, s jedne strane, potrebu za ujednačenim tumačenjem članka 60. Uredbe br. 207/2009 kao i nedostatak brige i dužne pažnje tužitelja te, s druge strane, dvosmislenost koja dovodi u pitanje litavsku verziju navedenog članka, a koju je ponovio OHIM-ov ispitivač u obavijesti o odluci o odbijanju registracije.
- 48 U pogledu izvanrednih okolnosti u smislu članka 87. stavka 3. prvog podstavka Poslovnika Općeg suda, pravičnost nalaže da OHIM snosi svoje vlastite troškove kao i tužiteljeve troškove (vidjeti, u tom smislu i radi analogije, presudu Općeg suda od 23. studenoga 2011., Jones i dr./Komisija, T-320/07, neobjavljenu u Zb., t. 158. i rješenje Općeg suda od 13. studenoga 2012., ClientEarth i dr./Komisija, T-278/11, t. 51.).

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (osmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**
2. **Ured za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (OHIM) snosit će vlastite troškove kao i troškove Research and Production Company „Melt Water“ UAB.**

Jaeger

Gratsias

Kancheva

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg u 21. svibnja 2014.

Potpisi